

10 e Kamer

Nr. 661/05
VAN HET PARKET
99434
Nr.
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heet het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

In voortzetting wat herstellvordering
betreft op 13/03/2008 om 14 uur.

29 november 2007

not. 66.99.40/2002 van het openbaar ministerie

en de burgerlijke partij, ; adjunct-griffier, wonende te
- rechtstreeks dagende partij -

tegen:

Nr. ; zaakvoerder,
geboren te ; wonende te
; van Franse nationaliteit, verblijvende te
- rechtstreeks gedaagde -

Gedaagd om:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaandelijk en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. Door op het perceel gelegen te , aan
; ten kadaster gekend onder
in eigendom van ; voornoemd gevlochten schermen
van 1,80 m hoogte te hebben gebouwd over een lengte van ca 25 m in de
periode gaande van 2.05.97 tot en met 31.08.98.

2. Door op het perceel hierboven omschreven onder de tenlastelegging A.1
door instandhouding van de aldaar beschreven toestand in de periode van
2.05.97 tot en met 1.05.2000.

Verzoekt partijen te antwoorden op navolgende vragen en de gevraagde stukken voor te leggen, nl.

"De Rechtbank wenst het volgende te vernemen :

- 1. Wanneer wordt het verzoekschrift bij de Raad van State behandeld ?*
- 2. Wat besliste de Vrederechter en desgevallend de beroepsrechter? Ging die uitspraak in kracht van gewijsde ?*

Tevens wenst de Rechtbank een afschrift van het(de) vonnis(sen) van de Vrederechter en desgevallende de beroepsrechter, met het (eventueel) bewijs dat het(de) vonnissen in kracht van gewijsde gingen."

Stelt de zaak voor verdere behandeling op de zitting van 7 juni 2005 om 10.00 uur.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 21 april 2005 door

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de gedaagde in zijn middelen van verdediging bij
monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal.

De rechtstreeks dagende burgerlijke partij, verschijnt niet in persoon, noch iemand voor hem in de persoon van een advocaat.

* * *

1. Het hoger beroep van de oorspronkelijke eerste beklaagde werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

2. In de telastlegging A.1 dient de tijdsbepaling te worden verbeterd door vervanging van de woorden "in de periode gaande van 2.05.97 tot en met 31.08.98" door "op 2 mei 1997".

De beklaagde verklaarde op 4 september 1997 dat de afsluiting geplaatst werd op 2 mei 1997 (zie stuk 8 strafdossier) en die de afsluiting plaatste in opdracht van stelde dat hij de houten schermen begin mei 1997 plaatste (zie stuk 1 verso strafdossier). In de telastlegging A.2 wordt overigens door de rechtstreeks dagende partij het in stand houden gesitueerd vanaf 2 mei 1997.

Voor de aldus verbeterde telastlegging A.1 geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt en de beklaagde heeft er zich op verdedigd.

3. Het hof dient te onderzoeken of de te last gelegde feiten nog steeds strafbaar zijn.

Het feit in de telastlegging A.1 aan de oorspronkelijke eerste beklaagde te last gelegd maakt thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelinoen en werken zijn inmers volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 6 december 1976, gelegen in een woongebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd door de betekening op 25 maart 2002 van de oorspronkelijke rechtstreekse dagvaarding op verzoek van de burgerlijke partij heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

4. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft (telastleggingen A.2 en B), kan er geen sprake zijn van samenloop met het te last gelegde misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging A1. Aldus neemt de verjaringstermijn een aanvang op 2 mei 1997.

De verjaring van de strafvordering werd wat de verbeterde telastlegging A.1 betreft tijdig en regelmatig gestuit op 23 april 2002, zijnde de datum waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid en op vraag van de oorspronkelijke eerste en tweede beklaagde voor behandeling werd uitgesteld naar de terechtzitting van 25 juni 2002. Op 25 juni 2002 werd de zaak behandeld en voor uitspraak gesteld op 17 september 2002, dan op 24 september 2002 en vervolgens op 8 oktober 2002. Op 8 oktober 2002 werd een tussenvonnissen verleend en werd de heropening van de debatten bevolen omdat na de sluiting van de debatten de eerste rechter in kennis werd gesteld van de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur. De zaak werd gesteld op de terechtzitting van 12 november 2002. Op 12 november 2002 werd de zaak opnieuw op vraag van de oorspronkelijke eerste en tweede beklaagde voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 7 januari 2003, waarna zij nogmaals werd

uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2003. Op 22 april 2003 vroegen de oorspronkelijke eerste en tweede beklaagde opnieuw een uitstel en werd de zaak voor behandeling gesteld op de terechtzitting van 9 september 2003. Ook op die zitting werd door de oorspronkelijke eerste en tweede beklaagde opnieuw uitstel gevraagd en door de eerste rechter verleend; de zaak werd voor behandeling gesteld op de terechtzitting van 25 mei 2004. Op 25 mei 2004 werd de zaak uigesteld naar 15 juni 2004 en op 15 juni 2004 werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 7 september 2004 en vervolgens op 28 september 2004. Op 28 september 2004 werd opnieuw een tussenvonnissen verleend. Uiteindelijk kwam er een eindvonnis op 12 april 2005. De verjaring van de strafvordering werd aldus (ook) geschorst vanaf 23 april 2002, zijnde de datum waarop de strafvordering op de door de wet bepaalde wijze bij het vonnisgerecht werd ingeleid. Gelet op het hiervoor geschetste verloop van de behandeling van de zaak voor de eerste rechter liep die schorsing tot het verstrijken van een termijn van één jaar te rekenen vanaf de dag van de zitting waarop de strafvordering bij het vonnisgerecht werd ingeleid. Dit brengt mee dat de strafvervolgning tegen de beklaagde

wal de verbeterde telastlegging A.1 betreft niet vervallen is door verjaring.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1, zoals hiervoor onder 2 verbeterd, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

De constructie bestaande uit houten vlechtschermen, geplaatst nabij de perceelsgrens, betreft wel degelijk een afsluiting, al is het zo dat zij niet op de scheidingslijn tussen de erven is geplaatst; zij bevindt zich in de onmiddellijke nabijheid ervan.

Het plaatsen van de kwestieuze gevlochten houten schermen was op datum dat ze werden geplaatst vergunningsplichtig ingevolge artikel 42 § 1.1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 nu deze houten afsluiting een vaste inrichting uitmaakt in de zin van genoemd artikel 42 § 1.1° daar zij in en op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit en bestemd is om ter plaatse te blijven, ook al kan zij uit elkaar genomen worden of verplaatst worden.

Bij artikel 1 van het Besluit van 16 juli 1996 van de Vlaamse regering houdende wijziging van het Koninklijk Besluit van 16 december 1971 lot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, in werking getreden op 1 augustus 1996, werd artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 16 december 1971, dat o.m. bepaalde onder 2° dat voor afsluitingen van lichte constructie, zoals die welke bestaan uit betonpalen en draad, uit betonplaten met een maximumhoogte van 30 cm en draad of draadgaas geen bouwvergunning en geen bemoeiing van de architect vereist is, als volgt vervangen:

"Geen bouwvergunning is vereist voor de volgende werken en handelingen:

...
9° de plaatsing van afsluitingen met een maximumhoogte van 2 meter, die bestaan uit betonnen of metalen palen en draad of draadgaas, uit één

betonplaat met een maximumhoogte van 30 centimeter en draad of draadgaas, opgericht ter afsluiting van een goed;”

In het verslag aan de Vlaamse regering met betrekking tot genoemd Besluit van 16 juli 1996 werd als verduidelijking bij het nieuwe artikel 2.9° gesteld dat houten vlechtwerkafsluitingen duidelijk niet onder de bepalingen van dit artikel vallen.

Wel was overeenkomstig het bij Besluit van 16 juli 1996 gewijzigde artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 16 december 1971 voor het plaatsen van houten vlechtwerkafsluitingen het advies van de gemachtigde ambtenaar niet vereist. Artikel 3.7° bepaalde immers (en bepaalt thans nog) dat voor zover deze werken en handelingen in overeenstemming zijn met de voor de plaats geldende bestemmingsvoorschriften het advies van de gemachtigde ambtenaar niet vereist is voor de plaatsing van niet in betonplaten of betonblokken uitgevoerde afsluitingen met een maximumhoogte van 2,60 meter.

5.2. De oorspronkelijke eerste beklagde betwist ten onrechte de aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening bevat geen aanduiding nopens het moreel element, zodat zijn bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het, op zich terecht niet betwiste, plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maakt.

Dat de beklagde van de gemeentediensten van _____ nog vóór hij tot de plaatsing van de kwestieuze afsluiting liet overgaan, zou vernomen hebben dat hij voor het plaatsen van een afsluiting van minder dan twee meter hoog op 50 cm van de perceelsgrens geen voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen nodig had, wordt niet enigszins geloofwaardig gemaakt.

Uit de stukken van het strafdossier blijkt dat hij de gemeente pas aangeschreven heeft nadat de afsluiting was geplaatst. In een brief van 12 juni 1997 brachten de burgemeester en de secretaris namens het college van burgemeester en schepenen van _____ aan de beklagde het volgende ter kennis:

“Betreft: uw vraag tot het plaatsen van houten afsluiting van 1.80 m. hoog op 5.00 m. van de 2 aanpalende perceelgrenzen. Ligging:

Geachte heer,

In antwoord op uw schrijven van 12 mei 1997 kunnen wij u mededelen dat het schepencollege in zitting van 04 juni 1997 zijn akkoord betuigd heeft tot het plaatsen van genoemde afsluiting.

...”

Voor zover zou aangenomen worden dat die brief een bevestiging was van hetgeen voordien reeds mondeling aan de beklagde was ter kennis

gebracht, dient vastgesteld dat de zogenoemde afsluiting waarvoor het college zijn akkoord betuigde, niet de afsluiting betreft die de beklagde liet plaatsen en die het voorwerp uitmaakt van de verbeterde telastlegging A.1. Deze geplaatste afsluiting, bestaande uit houten vlechtschermen, werd immers in de onmiddellijke nabijheid van de perceelsgrens geplaatst en niet op 5 meter ervan. De beklagde kan dan ook niet voorhouden dat hij in dwaling, laat staan onoverkomelijke dwaling, werd gebracht door een beweerde toelating van nu deze toelating, zo zij al gegeven werd vóór het plaatsen van de afsluiting, geen toelating was voor het plaatsen van een afsluiting in de onmiddellijke nabijheid van de perceelsgrens.

6. De straf thans bepaald voor het misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging A.1, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

De beklagde heeft wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Zonder te wachten op een eventuele voorafgaande en uitdrukkelijke bouwvergunning liet hij overgaan tot het plaatsen van de kwestieuze afsluiting, daarbij ervan uitgaande dat de afsluiting zou gedoogd worden eens de overheid voor een voldongen feit was gesteld.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt het hof in het voordeel van de beklagde wel rekening met het lange tijdsverloop tussen de datum van het bewezen feit en het tijdstip van bestraffing waardoor de redelijke termijn werd overschreden. Dit tijdsverloop verantwoordt naar het oordeel van het hof dat de straf voor de beklagde op reële en meetbare wijze verminderd wordt in vergelijking met de straf die zou worden opgelegd ware de termijn niet overschreden, maar niet dat zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring of dat een straf zou uitgesproken worden die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van het bewezen feit en teneinde de beklagde ertoe aan te zellen in de toekomst de decretale voorschriften terzake na te leven.

Een geldboete, zoals hierna bepaald, vormt voor de beklagde daarom een passende bestraffing.

Het hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983)

mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen.¹ De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

7. De beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8. De beklaagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die € 28,84 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

9. Bij brief van 4 oktober 2002 (stuk 82 met bijlagen) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat door afbraak van de afsluiting en verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, met verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag bij niet-naleving van het bevel tot herstel.

Op 13 mei 2003 werd door het college van burgemeester en schepenen van _____ een stedenbouwkundige vergunning verleend voor "het plaatsen van windschermen op de noordelijke grens van de tuin grenzend aan een onbebouwd perceel (n° _____ over een lengte van 24 meter" (stuk 96).

Bij brief van 25 november 2003 liet de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, op vraag van de procureur des Konings te Veurne of hij zijn herstellvordering in het licht van het decreet van 4 juni 2003 verder handhaafde dan wel wijzigde, kennen zijn herstellvordering te handhaven (stuk 99). Uit die brief blijkt dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur klaarblijkelijk (nog) geen kennis had van de op 13 mei 2003 door het college van burgemeester en schepenen van _____ verleende stedenbouwkundige vergunning. Of die vergunning door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar administratiefrechtelijk is bestreden, kan het hof niet uitmaken.

Door de burgerlijke partij _____ werd wel op 23 juli 2003 een verzoekschrift tot nietigverklaring van de vergunning van 13 mei 2003

neergelegd bij de Raad van State. Welke de stand is van deze procedure blijkt evenmin uit enig gegeven waarop het hof vermag acht te slaan.

Verder liet de raadsman van de burgerlijke partij in een brief van 13 november 2007, gericht aan de voorzitter van de 10^e kamer van het hof van beroep te Gent, kennen dat haar cliënt zich niet opnieuw burgerlijke partij zal stellen gezien hij vergoed werd door de burgerlijke rechter, maar zij voegde er aan toe *"Hij wil er U wel attent maken dat de kwestieuze schutting opnieuw werd geplaatst ..."*.

Alvorens verder te oordelen over de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur past het het openbaar ministerie te verzoeken:

- na te gaan of de afsluiting, voorwerp van de bewezen verklaarde telastlegging A.1, nog steeds in zijn oorspronkelijke toestand ter plaatse aanwezig is, dan wel of zij, gelet op hetgeen de raadsman van de burgerlijke partij liet kennen, werd verwijderd om nadien te worden vervangen door een nieuwe afsluiting of te worden herplaatst;
- voor het geval de op 2 mei 1997 geplaatste afsluiting er nog steeds en sedertdien ononderbroken staat, na te gaan of er door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beroep werd ingesteld tegen de vergunning van 13 mei 2003 en of de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering nog handhaaft;
- na te gaan welke de stand is van de procedure bij de Raad van State gelet op het verzoek tot nietigverklaring van de vergunning van 13 mei 2003 van

10. Uit de hiervoor reeds aangehaalde brief van de raadsman van de burgerlijke partij blijkt dat de burgerlijke partij thans voor het hof geen vordering meer stelt tegen de beklaagde *"gezien hij vergoed werd door de burgerlijke rechter"*.

Het hof stelt vast dat de burgerlijke partij niet meer is verschenen en geen vordering meer formuleert. Hieruit kan ondubbelzinnig tot de afstand van zijn vordering worden besloten; de beklaagde aanvaardt deze afstand.

OP DEZE GRONDEN,

het hof. rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de beklaagde en bij verstek ten aanzien van de burgerlijke partij

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen en op de artikelen: 2, 3, 38, 40, 41 en 100 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2^o van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,

77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er over beslissende:

Wijzig het vonnis in de mate dat het bestreden is als volgt:

Op strafrechtelijk gebied:

Verklaart de strafvordering tegen de beklaagde met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden.

Veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastlegging A.1 tot een geldboete van € (30, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 148,74.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 148,74 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van tien dagen.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde tot de helft van de kosten van de rechtstreekse dagvaarding in eerste aanleg gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij begroot in het geheel op € 153,30, de overige helft te laste zijn van de burgerlijke partij; veroordeelt de beklaagde tot de kosten in deze instantie gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op € 141,69, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt worden door het in zijnen hoofde bewezen verklaarde misdrijf.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 28,84.

Op burgerrechtelijk gebied:

Neemt akte van de afstand van zijn vordering door de burgerlijke partij en laat de kosten in deze instantie gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij ten zijnen laste.

En vooraleer uitspraak te doen over de herstellenvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, verzoekt het openbaar ministerie over te gaan tot of te doen overgaan tot de uitvoering van de hierboven onder randnummer 9 omschreven bijkomende onderzoeksverrichtingen.

Stelt de zaak voor de verdere behandeling van de herstelvordering van de
gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de er op geënte vordering tot
verbeurte van een dwangsom in voortzetting op de terechtzitting van
donderdag 13 maart 2008 om 14 uur.

Houdt de beslissing over de verdere kosten aan.

Kosten:

Afschriften:	22,80
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	76,01

	<hr/>
	128,81
+ 10 % :	12,88

Totaal :€	<hr/>
	141,69

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **29 november 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
, raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;